

uagtet et saadant derfor godt kan existere, og jeg kan paa den anden Side heller ikke troe, at selv om der skulde være falden en Dom angaaende disse Forhold, at den skulde kunne have en saadan Betydning, at den kan gjælde for alle Danmarks Kyster, af en hvilken som helst Beskaffenhed de end ere.

Jeg maa bede om Undskyldning, hvis jeg skulde komme til at fremføre Bemærkninger, som nærmest maatte henhøre under Sagens første Behandling, da jeg var saa uheldig ikke dengang at kunne være tilstede. Det her foreliggende Lovforslag eller i alt Fald et lignende er ikke fremmed for os, da den Tanke, som her er gennemført, forlængst har været fremfat, uagtet det dengang ikke vandt stor Sympathi for sig. Da et Lovforslag i lignende Retning, men som kun angik Bestemmelser om disse Gjenstande udenfor offentlige Indretninger, var til Behandling her tidligere, saavidt jeg veed i Sessionen 1855—56, blev denne Tanke om at udstrække Loven til alle Danmarks Kyster kastet ind her i Thinget af et enkelt Medlem, hvorimod der i det andet Thing, saavidt jeg mindes, ikke dengang blev talt et Ord derom. Denne Tanke blev dengang imodgaaet saavel fra den daværende Indenrigsminister som af et æret Medlem, hvis Navn jeg vistnok godt kan nævne, da jeg betragter ham som meget hæderlig; det var Proprietair David til Kungstedlund. Han udtalte dengang, at han var Eier af en Kyst, der grændsede til Havet, og den daværende hviderede Minister udtalte det Samme, at han tidligere havde været Eier af en saadan Kyststrækning; men alligevel fandt han sig ikke besejret til at gaae ind paa den Tanke, som da af et æret Medlem blev fremført, idet nemlig baade han og Ministeren fremhævede, at de holdt sig overbeviste om, at det vistnok kun var i ubetydelig Grad, at Borttagelsen af Steen, Sand, Veer og Gruus fra Forstranden, foranledigede Beskædigelser paa Eiendommen, men at det derimod var høi Vandstand, Stormflod etc., der forarsagede Beskædigelser. Den daværende hviderede Indenrigsminister og, saavidt jeg erindrer, den Minister, som var Indenrigsminister ifjor, udtalte sig overhovedet imod at give en saadan almindelig Bestemmelse ved Lov; men da

der imidlertid gjordes opmærksom paa de særlige Forhold ved Sjællands Kyst, var man enig om, at en saadan Bestemmelse kunde være hensigtsmæssig med Hensyn til Strækningen fra Kjøbenhavn til Helsingør. Derfor Loven kun omfattede denne Strækning, skulde jeg ikke for mit Vedkommende — hvad jeg allerede ved en tidligere Leilighed har tilladt mig at udtale — have Noget imod, at Loven kom ud, idet jeg erkjender, at der for denne Kyststræknings Vedkommende kan være Grunde, der tale for fortrinnsvis at besytte den fremfor andre Strækninger i Landet; men naar Loven angaaer Danmarks hele Kyststrækning uden Undtagelse, kan jeg ikke finde den helbig i den Skikkelse, hvori den foreligger. Paa den anden Side skal jeg villig indrømme, at der kan gives Tilfælde — og jeg skal tilføie, at jeg kender saadanne — hvor der kan være Tale om, at de Vedkommende virkelig blive forurettede, og dersom en Lov kunde bidrage til, at de paa en nemmere og mindre bekostelig og besværlig Maade, end hidtil har været Tilfældet, kunde komme til deres Ret, skulde jeg ikke have Noget imod det. Det er denne Tanke, som har bevæget mig til at stille mit Underænderingsforslag, og jeg har knyttet det til det af den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (S. Jørgensen) stillede Forslag, idet jeg for mit Vedkommende skal erklære, at jeg anseer den Tanke, som han har villet udtrykke i sit Underænderingsforslag, for at være rigtig, da derved den Ret, som Enhver hidtil har havt til at benytte Forstranden — den være nu indskrænket eller ikke indskrænket — skal principaliter bestaae, dog med de Undtagelser, som en enkelt Kyststrækning muligens skulde kunne frembyde. Jeg skal nu ikke sige, om jeg har truffet det Rette eller ikke ved de Bestemmelser, som jeg har tilladt mig at bringe i Forslag; men saameget er vist, at Loven, hvis den skulde blive vedtagen, ikke vil kunne finde Anvendelse paa enhver som helst Kyststrækning, men kun der, hvor den daglige Vandstand beskyller en fremstaaende Klint eller Strænt, som vender ud imod Havet, og der kan jeg ikke nægte, at naar Enhver har Ret til at borttage hvad der findes ved Foden af saadanne Klinter, saa vil det beskædiges den tilstødende Eien- dom. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det